

Hermien Heremietkreeft

Weet je wat er bijzonder is aan heremietkreeften? Als ze groeien, verhuizen ze naar een grotere schelp. De grootste kreeft heeft een nieuw exemplaar nodig, terwijl alle anderen in de schelp van hun iets grotere buur kruipen. Zo gaat het al eeuwenlang. Tot Hermien de heremietkreeft er op een keer genoeg van heeft... Het is de dag van de Grote Wissel als Hermien langsgaat bij haar beste vriend Hercuul. Hercuul doet niets liever dan schoonmaken en alles rangschikken. Van netjes wordt hij blij, zelfs zandkorrels legt hij in hoopjes van groot naar klein. 'Joehoe!' zegt Hermien. 'Ik bracht zeewiertartjes mee van bakker Pimpampoer!' 'Lekker,' zegt Hercuul. 'De kruimels leg ik straks wel netjes.' 'Jij malle kreeft,' zegt Hermien. 'Laat toch waaien.' Ze slurpt luid door een rietje van haar zoute smoothie en zegt: 'Maar hoor eens, ik heb een ideetje.' Hercuul rolt met zijn ogen. Ideetjes vindt hij overschat. 'Vind jij schelpen ook zo saai als... slappe spruitjes?' 'Slappe spruitjes? Ze zijn net reuzesterk en beschermen ons. Ben je vergeten wat er met Herman gebeurde?' Hermien zucht. Niemand van alle heremietkreeften vergeet wat er met Herman gebeurde. Herman vond dat hij het wel redde zonder schelp omdat hij een echte vent was. Tot er een scholekster voorbijkwam en hij plots een echt hapje werd. 'Maar elke keer verhuizen naar een huisje waar een van de anderen nog maar pas in zat? Bah, niet meer voor mij.' Hercuul kijkt haar aan alsof ze kierewiet geworden is. 'Maar je hebt geen keuze! Straks is de Grote Wissel.' 'Dat zullen we nog eens zien. En nu, mijn beste Hercuul, ga ik een beetje opruimen op het strand.' 'Jij opruimen?' zegt Hercuul, en hij schiet achter Hermien aan die bij een hoopje

aangespoelde voorwerpen staat.

‘Mag ik helpen?’ vraagt hij.

‘Natuurlijk. Jij bent de beste opruimer.’ Hercuul begint de voorwerpen van groot naar klein te leggen en laat ze glimmen. Hij is er verbazend goed in en al gauw ligt er een prima rijtje.

‘Tadaa!’ hoort hij plots. Hermien staat voor hem in een knalgeel strandemmertje in plaats van haar schelp.

‘Wauw, Hermien!’ Hercuul knippert even met zijn ogen. ‘Je valt wel op zo. Is dat niet gevaarlijk?’

‘Ik wil opvallen! Als er gevaar dreigt, zit ik veilig in mijn gele huisje, zie je?’

Voor Hercuul iets kan zeggen, zijn de anderen daar al: Henk, Herbert, Herlinde, Helke, Hessel en Hera, allemaal klaar voor de Grote Wissel. Alleen Herman ontbreekt, maar daar is niets meer aan te doen.

De groep kijkt naar Hermien die voor hen paradeert in haar gele emmertje.

‘Hercuul en ik hadden een ideetje,’ zegt ze vrolijk.

‘Euh,’ zegt Hercuul maar Hermien praat verder. ‘Als onze schelpen te klein worden, ruimen we een stukje strand op en kiezen er de mooiste huisjes uit.’ Ze wijst naar het rijtje potten, buizen, hoeden, emmers, theekannen, kopjes... ‘Wat denken jullie?’ Henk geeft als grootste kreeft altijd het startsignaal om van huisje te wisselen. Hij is wat log en soms ook streng, maar nu kruipt hij toch uit zijn schelp en in een prachtige blauwe koffiekkan. ‘Hihi,’ giechelt hij. ‘Hoe vinden jullie me?’

Dat is het teken voor de anderen. Helke kruipt in een schattig eierdopje, Henk kiest een leeg soepblik uit, Herbert vindt een fluogroen brillendoosje... Ze glijden over het strand en bewonderen elkaars keuze. Het lijkt wat op een feestje met al die kleuren en die oh’s en ah’s.

‘Wat een succes, hé, Hercuul,’ zegt Hermien en dan pas ziet ze dat hij als enige nog in zijn oude schelp zit. ‘Wat scheelt eraan?’

‘Ik had alles nog wel zo mooi op een rij gelegd.’

‘Tuttut, jij mag dat elke Grote Wissel weer doen. Toch, Henk?’

Henk knikt plechtig. ‘Jij bent onze Ordemeester, Hercuul.’

Trots kruipt Hercuul in een appelblauwzeegroene flessendop.

‘Knappe keuze, Hercuul. Jongens en meisjes, een diepe buiging voor onze Mister Proper!’

WOODY